

РЕШЕНИЕ

№ 28899

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2700** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на В. А. В., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация с ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 264/18.02.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Жалбоподателят иска отмяна на решението. Твърди, че то е незаконосъобразно, тъй като е налице съществено нарушение на чл. 177, ал. 1 АПК. Твърди, че повторният отказ представлява недопустимо отклонение от задължителните съдебни указания. Счита, че решението противоречи на собствената фактическа информация на административния орган, доколкото в справка № МД-02/32 от 30.01.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ се установява влошаване на положението на ЛГБТИ на лицата в Р. федерация, разширяване на приложението на законодателството срещу „екстремизма“ и реални случаи на наказателно преследване. Счита, че игнорирането на установени факти води до произволност на административния акт. Излага доводи, че след влязлото в сила решение на ВАС административният орган е бил длъжен да съобрази правните квалификации и задължителните указания на съда. Вместо това е използвана повторната процедура като средство за фактическо отлагане на предоставянето на международна закрила, което представлява отклонение от целта на закона по смисъла на чл. 6 АПК. При условията на евентуалност се поддържа и нищожност на решението, доколкото същото е постановено в открито противоречие със задължителен влязъл в сила съдебен акт и представлява фактическо заобикаляне на неговото действие.
Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва

жалбата. Твърди, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорваният е [дата на раждане] в Краснодарски край, Р. федерация, гражданин на Р. федерация, руснак по народност, вероизповедание: православен, семейно положение - неженен. Личните му данни са установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт, издаден от Р. федерация.

С решение № УП-ОК31/14.11.2022 г. на Интервюиращ орган е отхвърлена молбата за международна закрила на В. А. В., на основание 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Административният акт е обжалван. С решение № 7635 от 06.12.2023 г. на Административен съд- София-град (АССГ), Първо отделение, 26 състав, по дело № 10994 по описа за 2022 г. отменя по жалбата на В. А. В., ЛНЧ [ЕГН], решение № УП-ОК31 от 14.11.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което на основание 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 от ЗУБ е отхвърлена и връща преписката на административен орган за провеждане на процедура по общия ред.

С решение № 7266/27.06.2024 г. на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на В. А. В.. Административният акт е обжалван. С решение № 6837 от 27.02.2025 г. АССГ, Първо отделение, 18 състав, по дело номер 7375 по описа за 2024 г., отменя по жалба на В. А. В., Решение № 7266 от 27.06.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и уманитарен статут. Връща преписката на административния орган за ново произнасяне в срока по чл. 85, ал. 5 ЗУБ по молбата за международна закрила при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение. Съдебният акт е обжалван с касационна жалба. С решение № 6001 от 05.06.2025 г. ВАС, по административно дело номер 4232/2025, оставя в сила решение № 6837 от 27.02.2025 г., постановено по адм.дело № 7375/2024 г. по описа на АССГ. Решението на ВАС не подлежи на обжалване.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Приел е, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне Р. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Административният орган е приел още, че въпреки принадлежността си към ЛГБТИ общността, не се установява той да е бил публична личност или активист, свързан с ЛГБТИ кауза. Не е участвал в ЛГБТИ организация, не е водил медийна или застъпническа дейност, нито е имал обществена видимост като защитник на ЛГБТИ права. Никога не е бил подведен под

административна или наказателна отговорност заради сексуалната си ориентация, не е бил обект на действия от страна на държавни органи - нито от полиция, прокуратура, ФСБ или съдебни инстанции. Не е бил издирван, не е обявен за екстремист, не фигурира в регистри за заповест за арестуване или банкови сметки. Не са налице данни за отказ от достъп до здравеопазване, образование или заетост, основани на неговата сексуалност. Приел е, че молителят не попада в рисковите подгрупи на ЛГБТИ общността, спрямо които се прилагат конкретни санкции, и не е бил целево идентифициран или атакуван от държавата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допуснати процесуални нарушения. Видно от оспореното решение административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Изложените твърдения в бежанската история, дори и да се приемат за достоверни, не могат да обосноват извод за наличието на предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признаците по чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

В процесния случай молителят твърди, че има опасения от преследване свързани със сексуалната му ориентация. Във връзка с твърдяната принадлежност на жалбоподателя към ЛГБТ/ЛГБТИ, общността настоящата инстанция намира за нужно да отбележи, че самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец /т. 79 Наръчника на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо В. А. В. е имало преследване или съществува риск от преследването в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Не се представят и доказателства за наличието на основателен страх от евентуално преследване при завръщането си в страната по произход.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за наличие на съществени процесуални нарушения, поради непровеждане на ново интервю с жалбоподателя след връщане на преписката

на административния орган за ново произнасяне. Съгласно чл.63а, ал. 5 ЗУБ „Интервюиращият орган провежда допълнителни интервюта, ако е необходимо за нуждите на съответното производство.“, а ал.13 предвижда, че „Отсъствието на интервю в съответствие с настоящия член не е пречка за вземане на решение по молбата за международна закрила“. В този смисъл за административния орган не съществува задължение за провеждане на ново интервю. Съгласно решение № 11704 от 29.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 8732/2023 г. при наличие на нови данни, относими към личната история на чужденеца, за административния орган би било налице задължение да бъде проведено допълнително интервю, като такива не се установяват от данните по делото, а и не се сочат от лицето. В случая липсата на повторно интервю не води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Същевременно, в настоящото съдебно производство също имаше възможност да изложи нови факти, но той не го стори.

Налице са нови факти в развитието на Р. Ф., касаещи отношението на държавата към лицата с нетрадиционна сексуална ориентация. Тези факти обаче не могат да се отнесат пряко към лицето, търсещо статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. От приложената справка № МД-02-183/11.05.2026 г. се установи, че с решение от м.ноември 2023 г. на Върховния съд на Р. международното движение ЛГБТ е обявено за екстремистка организация и е забранено. Предприети са и редица актуални законодателни и административни мерки за въздействие върху хората, съпричастни с това движение. Закон от м. юли 2023 г. забранява операции за потвърждаване на пола и транссексуалните здравни грижи, разтрогва бракове на транссексуални хора, забранява промяна на мерките за пола в официалните документи, забранява осиновяване и поемане на попечителство върху деца от такива хора, позволява принудителни медицински интервенции върху интерсексуални деца.

Анализът на тези данни сочи, че очертаните по-горе мерки, на сегашния етап от развитието им, ограничават и преследват основно дейности от обществен характер, а не личния живот на лицата с нетрадиционна сексуална ориентация. Доколкото липсват твърдения и доказателства В. А. В. да е реализирал обществена дейност в тази връзка (както преди, така и след напускането си на Р.), то евентуален извод за негово преследване поради принадлежността му към ЛГБТ социална група, при връщанет му в страната на произход, следва да се приеме за необоснован.

Видно от представените по делото справки относно Р. федерация и в частност относно лицата с различна сексуална ориентация, както и останалите събрани доказателства следва да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя не съществува основателни опасения от преследване по критериите на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и в частност – на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ. Не се установява, нито се излагат твърдения жалбоподателят да е преследван или да има опасност от преследване поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

В съответствие със закона са изводите на органа, че не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут. Според разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1) смъртно наказание или екзекуция, или 2) изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3) тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай не се установява реална опасност за жалбоподателя от такива тежки посегателства. Той не е арестуван или осъждан през последните години преди отпътуването си и няма основание да се приеме, че е принуден да отпътува от родината си поради реална опасност

от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Срещу него през посочения период не са предприемани такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Не е налице и хипотезата на чл. 9, ал. 1 т. 3 от ЗУБ. Липсват данни за безогледно насилие, което да е изключително, за да обоснове в достатъчна степен страх от преследване и заплаха за живота на жалбоподателя. Не се установява спрямо него да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

В информацията, съдържаща се в официалните справки за Р. федерация има и твърдения за нарушаване/засягане на основни човешки права, вкл. такива на ЛГБТИ - лица. Чл. 9, § 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29 април, 2004 г., на който се позовава и ответникът в процесното решение регламентира, че "актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да бъде прието, че от страна официалните власти в РФ се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи по един или друг начин недоволство от политиката на президента.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, "относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила". Чл. 15 (букви "а", "б.", "в") определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изложените по - горе мотиви са релевантни и по отношение извода на ответника за липса на основания, на В. А. В. да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съдът приема, че председателят на ДАБ обосновано е преценил да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, тъй като по отношение на него не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства като изброените в ал.1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата,

предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт". Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Р. федерация.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материално-правните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. В., [дата на раждане] , гражданин на Р. федерация с ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 264/18.02.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.